

[N. C. Christensen.]

rationer. Foranledningen til dette Samraad er, at det forekommer mig, at man fra Ministeriets Side har anvendt disse Bestemmelser imod den Forudsætning, hvorunder jeg mener de er givet. I § 6 slaas først fast, at Omsætningen fra Kaffeovne og lignende Gadehandel er fritaget for Afgift, og derefter, at sædvanemæssig Ydelser til det i Virksomheden ansatte Personale er fritaget for Afgift. Derefter er der i 3die Stykke fastsat:

„Fritagelse for Afgift kan derhos af Finansministeren tilstaaes Gæstgiverier og Beværtninger uden Udskænkning af stærke Drikke i Hjem for Arbejdere, Søfolk, Soldater, tjenestesøgende og dermed lige stillede, saafremt Hjemmet virker i velgørende Øjemed og uden økonomisk Fordel for Enkeltmand, samt i øvrigt i saadanne Foreninger og lignende, hvor ganske særlige Forhold gør sig gældende.“

Naar jeg mener, at disse Bestemmelser ikke er anvendt, saaledes som Forudsætningen for dem var, er det, fordi det har vist sig, at f. Eks. en Institution som Folkekøkkenet i Aalborg, der har til Op-gave netop at skaffe den billigst mulige Mad til Folk, som ikke har Raad til at gaa paa Restauration, ikke kan faa Dispensation og blive fritaget for Afgift. Man fritager f. Eks. Kaffeovne og Gadehandel. Kaffeovnene her i København tager 14 Ø. for en Kop Kaffe, Folkekøkkenet i Aalborg tager 15 Ø. Det er ganske vist en Forskel, men paa det sidstnævnte Sted kan man nyde Kaffen i et opvarmet Lokale under hyggelige Forhold, medens man ved Kaffeovnene maa nyde den paa Gaden. Jeg synes derfor, at disse Priser staar hinanden saa nær, at naar man paa Forhaand fritager den ene Art for Beskatning, burde man ogsaa tage Hensyn til en Virksomhed som den, jeg her omtaler. For Ta tager den paagældende Institution, Folkekøkkenet i Aalborg, kun 10 Ø., saa det vil ses, at den er billig.

Hovedopgaven for Folkekøkkenet er at forsyne med Mad, og de Mennesker, som det forsyner med Mad, er Folk, der er saaledes stillet, at jeg mener, de i høj Grad kan sammenstilles med de Folk, der nævnes i Punkt 3 i § 6. Det er for en stor Del Folk, der er saaledes stillet, at de ikke har Udsigt til at kunne faa varm Mad hver Dag, men maa nøjes med at faa det en Gang imellem, naar de har været i Stand til at samle saa mange Skillinger, at de kan faa et Maaltid Mad. Det er bl. a. nogle af de Aldersrentenydere. hvis

Aldersrente man har indskrænket, det er enligt stillede Personer, som ikke har Hjem eller Husholdning, som søger derhen for at faa et Maaltid varm Mad en Gang imellem. Det er Folk, som paa forskellig Vis er saaledes stillet, at de ikke har Hjem, hvor de selv kan tilberede Maden, og som ikke har Raad til at gaa paa en almindelig Restauration og faa den Mad, de har Brug for.

Folkekøkkenet drives paa en saadan Maade, at det leverer Middagsmad i selve Lokalet, der hører til Folkekøkkenet, til en Pris af et halvt Hundrede Øre pr. Maaltid. Ud af Huset leverer det Middagsmad til 40 Ø. — dette er selvfølgelig fritaget for Skat —, og det leverer varm Aftensmad til 35 Ø. Man vil se, at det er Priser, som, naar der skal leveres et Maaltid Mad, som de paagældende kan blive mætte af, intet Overskud giver. Det har heller aldrig været Hensigten, at Folkekøkkenet skulde give Overskud, men netop at det skulde virke i Retning af at skaffe den billigst mulige Forplejning til de Mennesker, som ikke kan skaffe sig den paa anden Maade.

Ved Siden deraf virker Folkekøkkenet som Samaritaner, idet det paa visse Tider af Aaret, navnlig om Vinteren, naturligvis for indsamlede Penge, bespiser Folk aldeles gratis, saaledes at der af Indsamlingen gives en bestemt Pris pr. Maaltid Mad, men Prisen har været og er fremdeles saa ringe, at der i Stedet for at blive Overskud snarere bliver Underskud derpaa. Det virker ogsaa med Børnebespisning o. s. v.

Disse Ting er selvfølgelig unddraget Beskatning, hvorimod man kræver Skat af den øvrige Virksomhed. Jeg mener imidlertid, at den er af den Art, at man burde kunne vente, at Ministeren anvendte sin Bemyndigelse til at fritage en saadan Institution for Skat. Jeg tænker her ikke alene paa Folkekøkkenet i Aalborg, men til Institutioner af lignende Art andetsteds, der arbejder paa samme Maade, burde der selvfølgelig tages det samme Hensyn.

Man betænke nu, at en Institution af denne Art — jeg har ikke de senere Regnskaber — for Aaret 1924 har svaret i Restaurationsskat 11 757 Kr. 79 Ø. og i 1925 11 384 Kr. 85 Ø. Der svares i det hele taget saa meget i Restaurationsskat, at det endogsaa overstiger hele det Beløb, som Forrentningen af Bygningen og den hele Institution andrager. Staten har ganske vist givet et Rentetilskud til Bygningen, den blev opført med Tilsagn om et Rentetilskud paa 2 250 Kr. aarlig. Det er nu udløbet, idet det sidste Gang blev betalt i